

2 Petru - Comentarii W. McDonald

Printre toate aceste lucruri pe care puterea lui Dumnezeu le-a dăruit pentru a promova o viață de sfințenie se află și făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe pe care le găsim în Cuvântul Său. Se apreciază că în Biblie există cel puțin 30.000 de promisiuni. John Bunyan spunea odată: „Cărarea vieții e presărată cu atâtea promisiuni ale lui Dumnezeu încât nu poți face nici un pas fără să calci pe ele.”

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt ultimul din cele șapte lucruri scumpe menționate de Petru în scrisoarea sa.

1. Credința noastră este mai scumpă decât aurul (1Petru 1:7).
2. Sângele lui Cristos este scump (1Petru 1:19).
3. Cristos, Piatra Vie, este scump înaintea lui Dumnezeu (1Petru 2:4).
4. De asemenea El este piatra scumpă din capul unghiului (1Petru 2:6).
5. Tuturor celor care cred El le este scump (1Petru 2:7).
6. Mărgăritarul nepieritor al unui duh blând și liniștit este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1Petru 3:4).
7. Și, în fine, făgăduințele lui Dumnezeu sunt scumpe (2Petru 1:4).

Gândiți-vă la unele din făgăduințele care țin de viața de sfințenie.

- (1) Eliberarea de stăpânirea păcatului (Romani 6:14).
 - (2) Harul care este suficient (2Corinteni 12:9).
 - (3) Puterea de a asculta de poruncile Sale (Filipeni 4:13).
 - (4) Biruința asupra diavolului (Iacov 4:7).
 - (5) Scăparea ce ni se pune la dispoziție când suntem ispițiți (1Corinteni 10:13).
 - (6) Iertarea când ne mărturisim păcatele (1Ioan 1:9) - și faptul că Dumnezeu nu-și va mai aduce aminte de aceste păcate (Ieremia 31:34).
- Răspunsul pe care-l primim când lansăm chemarea (Psalmul 50:15).

Nici nu e de mirare că Petru afirmă că făgăduințele lui Dumnezeu sunt nespuse de mari și scumpe! Aceste făgăduințe îl învrednicesc pe credincios să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă. Dumnezeu ne-a promis tot ce avem nevoie ca să putem să ne împotrivim ispitei. Când suntem asaltați de pofte îndârjite, putem face apel la aceste promisiuni. Ele ne vor învrednici să scăpăm de stricăciunea lumii - de păcatele ei sexuale, de beția ei, de murdăria ei, de mizeria ei, de viclenia și perfidia ei, de toate certurile și zavistiile ei.

Latura pozitivă este că prin aceleași promisiuni noi putem fi părtași ai firii dumnezeiești. Acest lucru se petrece în principal la convertire. Atunci noi ne bucurăm în mod practic, nemijlocit de ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu, devenind tot mai conformați chipului Său. De pildă, El a făgăduit că pe măsură ce ne gândim mai mult la El, devenim tot mai mult ca El (2Corinteni 3:18). Noi transformăm această făgăduință într-o realitate, citind zilnic Cuvântul Lui, studiind modul în care este revelat Cristos în Cuvânt și pășind pe urmele Lui. Făcând aceasta, Duhul Sfânt ne transformă tot mai mult după chipul Lui, de la un grad de slavă la altul.

Versetele 3 și 4 ne arată că Dumnezeu ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru a trăi viața divină. Pentru că El a făcut acest lucru, noi trebuie să ne dăm toate străduințele să-o cultivăm. Dumnezeu nu ne face sfinți împotriva voinței noastre sau fără participarea noastră. Trebuie să existe o dorință, o hotărâre și o disciplină din partea noastră.

În dezvoltarea caracterului creștin, Petru presupune credința. La urma urmelor, el se adresează unor creștini - celor care și-au exersat deja credința mântuitoare în Domnul Isus. Prin urmare, el nu le spune să furnizeze credința, întrucât presupune că deja o au.

Ceea ce este totuși necesar este ca această credință să fie suplimentată prin cele șapte elemente ale sfințeniei - nu prin adăugarea lor unul după altul, ci prin manifestarea concomitentă și permanentă a tuturor harurilor.

Tatăl lui Tom Olson obișnuia să le citească fiilor săi pasajul acesta:

„Adăugați la credința voastră virtutea sau curajul lui David; iar la curajul lui David cunoștința lui Solomon; iar la cunoștința lui Solomon răbdarea lui Iov; iar la răbdarea lui Iov evlavia lui Daniel; iar la evlavia lui Daniel bunătatea frățască a lui Ionatan; iar la bunătatea frățască a lui Ionatan dragostea lui Ioan.”

Lenski sugerează:

„Lista celor șapte este aranjată cu referire la pseudo-profeți (2:1) și la modul în care trăiesc ei după pretinsa lor credință. În locul laudei, ei aduc disgrația; cunoștința o înlocuiesc cu orbirea; stăpânirea de sine o înlocuiesc cu libertinismul; perseverența în bunătate este înlocuită de ei cu răutatea; evlavia este înlocuită cu neevlavia; prietenia frățască cu antipatia față de copiii lui Dumnezeu; iubirea neprefăcută cu groaznica ei absență.”

Prima trăsătură este virtutea. Prin asta se înțelege fie pioșenie, bunătate în viață sau excelență pe plan moral, deși acestea par să fie acoperite de cuvântul ce apare mai jos, „evlavia”. S-ar putea ca termenul virtute să însemne aici curaj spiritual în fața unei lumi ostile, tăria de a lua atitudine fermă pentru ceea ce este drept și bun.

Ne gândim la curajul martirilor. Arhiepiscopului Cranmer i s-a spus că va fi ars pe rug dacă nu va semna o retractare. La început, el a refuzat să semneze retractarea, dar mai pe urmă, fiind supus la enorme presiuni, mâna lui dreaptă a semnat retractarea. Mai târziu și-a dat seama de greșeala comisă și le-a spus călăilor săi să aprindă focul. La cererea sa, mâinile i-au fost dezlegate. Apoi a întins mâna dreaptă în foc, zicând: „Aceasta e mâna cu care s-a scris (retractarea); prin urmare, ea va suferi prima pedeapsa. Mâna aceasta a săvârșit păcatul! Piară mâna asta dreaptă!”

Curajul trebuie suplimentat cu cunoștință, în special cunoașterea adevărului spiritual. Aceasta subliniază importanța studierii cuvântului lui Dumnezeu și a ascultării de preceptele lui sacre.

„Mai mult despre Cuvântul Lui, Având comuniune cu Domnul meu. Auzindu-l glasul în fiecare rând, însușindu-mi fiecare credincioasă afirmație.”

Eliza E. Hewitt

Printr-o cunoaștere experimentală a Bibliei noi ne dezvoltăm ceea ce Erdman a definit drept: „deprinderile practice în detaliile creștinismului.”

Dumnezeu îl cheamă pe fiecare creștin în parte la o viață disciplinată. Cineva a definit aceasta drept puterea de a-ți controla voința, prin operația Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să dăm dovadă de disciplină în rugăciune, disciplină în studierea Bibliei, disciplină în folosirea timpului, disciplină în frânarea poftelor trupului, disciplină în dărnicia noastră jertfitoare.

Pavel a exercitat o atare stăpânire de sine. „Eu, deci, alerg, dar nu așa ca și cum n-aș ști încotro. Mă lupt, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi descalificat” (1Corinteni 9:26,27).

Marele naturalist Audubon a fost dispus să se supună unei stări prelungite de disconfort, doar pentru a afla mai multe despre taina lumii păsărilor. Dar să-l lăsăm pe Robert G. Lee să ne povestească:

„El a socotit conforturile sale fizice ca un nimic, pe lângă succesul în lucrarea sa. Se tupila și stătea nemișcat în această poziție ore în șir, pe întuneric și ceață, simțindu-se pe deplin răsplătit dacă, după săptămâni de așteptare, reușea să smulgă încă o singură informație nouă despre o singură pasăre. Trebuia să stea în apă stătută, acoperit aproape până la gât, abia mai putând să respire, în timp ce nenumărați șerpi veninoși de tipul „mocasini” i se perindau pe dinaintea feței sale iar marii aligatori treceau mereu pe lângă omul acesta încremenit în poziția sa de veghe. „Nu, n-a fost plăcut”, spunea el, cu fața radiindu-i de entuziasm, „dar ce importanță are, având în vedere că am reușit să fotografiez acea pasăre.” Se supunea la toate aceste cazne doar pentru a fotografia o pasăre!”

Datorită pildei lăsate de el și de alții și având în vedere nevoile unei lumi care piere, precum și pericolul personal care ne paște mereu de a ne ruina mărturia, este imperativ să ne supunem unei discipline, pentru ca Cristos să poată avea parte de tot ce e mai bun în viața noastră.

La stăpânirea de sine trebuie să adăugăm perseverența, adică îndurarea cu răbdare a persecuțiilor și strâmtorărilor. Avem nevoie să ni se amintească în permanență că viața creștină este o luptă, că este o chemare permanentă la necesitatea de a îndura. Nu este de ajuns să pornim pe acest drum, învăluiri de glorie, ci trebuie să perseverăm pe această cărare, în pofida dificultăților pe care le întâmpinăm. Ideea potrivit căreia viața de credință nu ar fi altceva decât un șir neîntrerupt de piscuri, de experiențe triumfătoare este contrară realității. Căci în această viață avem de a face și cu trăirea de zi cu zi, cu rutina, cu sarcinile și obligațiile mai puțin plăcute, cu împrejurările negative și dezamăgirile de care ne lovim, cu înfrustrări și amărăciuni, cu spulberarea planurilor noastre. Perseverența este arta de a rămâne în picioare, de a merge înainte, în pofida tuturor obstacolelor ce ne stau în cale.

Următoarea virtute este evlavie. Viața noastră trebuie să fie asemenea lui Dumnezeu, cu tot ceea ce înseamnă sfințenia de ordin practic (termenul englez pentru „evlavie” este godliness, respectiv calitatea de a fi ca Dumnezeu, n.tr). Trebuie să existe o calitate atât de supranaturală în comportarea noastră, încât alții să știe că suntem copiii Tatălui ceresc; semnele caracteristice de apartenență la aceeași familie trebuie să se poată distinge cu ușurință. Pavel ne amintește că: „...evlavie este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” (1Timotei 4:8).

Dragostea de frați ne identifică în fața lumii că suntem ucenicii lui Cristos: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Iubirea de frați conduce la dragoste pentru întreaga omenire. Nu e o chestiune ce ține, în principal, de emoții, ci de voință. Nu este un sentiment înălțător pe care trebuie să-l simțim, ci o poruncă pe care trebuie s-o împlinim. În accepțiunea Noului Testament, dragostea este supranaturală. Un necredincios nu poate iubi în felul în care ne poruncește Biblia deoarece nu are viață divină. E nevoie de viață divină pentru a putea să-ți iubești dușmanii și a te ruga pentru călăii care urmează să-ți ia viața. Dragostea se manifestă prin dărnicie. De pildă, „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că... a dat...” (Ioan 3:16). „Cristos de asemenea a iubit biserica și... a dat...” (Efeseni 5:25). Noi ne putem manifesta dragostea dăruind altora timpul nostru, talentele noastre, averile noastre și viața noastră.

T. E. McCully a fost tatăl lui Ed McCully, unul din cei cinci misionari tineri uciși de indienii Auca în Ecuador. Într-o noapte, pe când ne rugam pe genunchi, el s-a rugat cu cuvintele: „Doamne, dăruiește-mi harul de a rămâne în viață până când voi vedea că cei care i-au ucis pe băieții noștri au fost mântuiți, ca să-i pot îmbrățișa și să le spun că-i iubesc pentru că și ei îl iubesc pe Cristosul meu.” Aceasta e dragostea creștină - când te poți ruga astfel pentru cei care s-au făcut vinovați de uciderea fiului tău.

Aceste șapte haruri alcătuiesc caracterul deplin format al creștinului.

Pe cărarea uceniciei nu poți sta pe loc, ci fie vei înainta, fie vei da înapoi. Când mergem înainte, avem parte de tărie și siguranță; pe când, atunci când regresăm, avem parte de pericole și eșecuri.

Eșecul de a persevera în dezvoltarea caracterului creștin conduce la ariditate, sterilitate, nerodnicie, orbire, miopie și uitare.

Ariditatea. Numai viața trăită în părtășie cu Dumnezeu poate avea o eficacitate adevărată. Călăuzirea Duhului Sfânt elimină activitatea aridă (sau „lenea”, cum se spune în ediția română), asigurându-ne eficiența maximă. Altfel nu suntem decât un vas zăngănit, dând cu pumnul în

vânt sau cosând fără ață.

Nerodnicia. Se poate să avem cunoștințe considerabile despre Domnul Isus Cristos, și totuși să fim neroditori în acele cunoștințe. Eșecul de a transpune în practică ceea ce cunoaștem va duce, în mod inevitabil, la o stare de ariditate și sterilitate. Tocmai faptul că apele care intrau nu aveau și o ieșire corespunzătoare au ucis acea mare, căreia i se spune acum Marea Moartă. Tot așa și în cazul nostru dacă lipsește gura de ieșire va fi omorâtă productivitatea pe planul spiritual.

Miopia. Există mai multe grade de incapacitate a vederii, cunoscute sub termenul general de orbie. Prin miopie aici se înțelege o anumită formă de orbie în care omul trăiește pentru clipa de acum, mai degrabă decât pentru viitor, fiind atât de preocupat de lucrurile materiale încât le neglijează pe cele spirituale.

Orbirea. Oricine duce lipsă de cele șapte trăsături enumerate în versetele 5-7 este orb, neștiind care este lucrul cel mai important, central, al vieții. El nu are capacitatea de a discerne care sunt valorile cu adevărat spirituale. El trăiește într-o lume întunecată, dominată de umbre.

Uitarea. În fine, omul care duce lipsă de cele șapte virtuți a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. Adevărul răscumpărării sale și-a pierdut prospețimea pentru el, întrucât acum se întoarce îndărăt la lucrurile de care a fost salvat odată. Se joacă cu păcate care au provocat moartea Fiului lui Dumnezeu.

Și astfel Petru își îndeamnă cititorii să confirme chemarea și alegerea lor. Acestea sunt cele două fațete ale planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Alegerea se referă la alegerea suverană și eternă de către El a anumitor indivizi ca să fie ai Lui.

Chemarea se referă la acțiunea Lui în timp, prin care s-a evidențiat alegerea.

Alegerea noastră a avut loc înainte de crearea lumii; chemarea noastră are loc atunci când suntem convertiți. Pe plan cronologic, alegerea are loc mai întâi, fiind urmată apoi de chemare. Dar în experiența umană mai întâi devenim conștienți de chemarea Lui, după care ne dăm seama că am fost aleși în Cristos din veșnicie.

Nu putem să facem chemarea și alegerea noastră mai sigure decât sunt deja; planurile eterne ale lui Dumnezeu nu vor putea fi niciodată zădărnicate. Dar putem să le confirmăm, prin asemănarea tot mai mult cu Domnul nostru. Prin manifestarea roadei Duhului, noi putem da o dovadă de netăgăduit a faptului că suntem cu adevărat ai Lui. O viață sfântă demonstrează realitatea mântuirii noastre.

Trăind o viață sfântă vom fi păziți de poticniri. Nu se pune problema căderii în sensul pierzării veșnice, căci lucrarea pe care a săvârșit-o Cristos ne izbăvește de asta. Mai degrabă, se referă la căderea în păcat, în disgrăție sau într-o stare de inutilitate. Dacă nu vom face progrese în lucrurile divine, vom fi în pericol de a ne ruina viața. Dar dacă umblăm în Duhul, vom fi scutiți de situația în care am putea fi descalificați și scoși din serviciul Său. Dumnezeu îl păzește pe creștinul care înaintează pentru El. Pericolul stă în starea de trândăvie sau orbie spirituală.

Nu numai că o stare de continuă înaintare spirituală ne va oferi siguranță, ci și promisiunea unei intrări din belșug în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. Petru nu se referă aici la faptul intrării noastre, ci la maniera în care se face acest lucru. Singura temelie a primirii noastre în împărăția cerească, este credința în Domnul Isus Cristos. Dar unii vor avea o intrare mai din belșug decât alții. Vor fi mai multe grade sau trepte de răsplătire. Iar aici se spune că răsplățile depind de gradul de conformare la chipul Mântuitorului.

După ce a luat în considerare implicațiile actuale și eterne ale temei dezbătute, Petru și-a propus să le reamintească mereu credincioșilor despre importanța cultivării unui caracter creștin. Chiar dacă știau deja, ei aveau nevoie să li se reamintească acest lucru, cum, de altfel, trebuie să ni se reamintească și nouă. Deși noi suntem întăriți în adevărul actual, există totdeauna pericolul unui moment de preocupare sau al ceasului uitării. De aceea, adevărul trebuie să fie repetat în permanență.

Aceasta nu era doar intenția, ci și îndatorirea lui Petru de a-i stârni pe sfinți, reamintindu-le mereu atâta timp cât se afla în viață. El a considerat că este adecvat să-i păzească de dormitarea spirituală, pe măsură ce se apropia de sfârșitul vieții sale.

Domnul îi descoperise deja lui Petru faptul că va muri și maniera în care va muri (Ioan 21:18,19). De atunci au trecut mulți ani. Apostolul, de-acum înaintat în vârstă, știa că, în cursul normal al evenimentelor, moartea era aproape. Această cunoștință i-a dat un imbold și mai mare de a se îngriji cu tot dinadinsul de bunăstarea spirituală a copiilor lui Dumnezeu în timpul care a mai rămas.

El descrie moartea sa ca o „dezbrăcare de cortul” său sau de locuința sa pământească. După cum un cort este o locuință temporară pentru călători, tot așa trupul este structura în care locuim în timpul pelerinajului nostru pe acest pământ. La moarte cortul este strâns. La Răpire, trupul va fi înviat și transformat. În forma sa eternă, proslăvită, trupul este descris ca o clădire și o casă (2Corinteni 5:1).

Faptul că Petru știa că va muri nu neagă adevărul întoarcerii iminente a lui Cristos ca să-și ia acasă sfinții - cum susțin unii. Adevărata biserică s-a așteptat din totdeauna că Cristos ar putea veni în orice clipă. Numai printr-o revelație specială a știut Petru că nu va fi în viață când Se va întoarce Domnul.

Nu numai că apostolul s-a hotărât personal să le reamintească sfinților despre importanța de a face progrese pe plan spiritual, de a înainta pe cărare, ci, în plus, a aranjat să le lase acest îndemn sub formă scrisă, ca să le aducă întotdeauna aminte. Prin scrierile sale, credincioșii puteau să-și amintească oricând de aceste îndemnuri. În consecință, Scrisorile lui Petru aruncă de mai bine de nouăsprezece veacuri lumină pe cărarea fraților și surorilor de credință și vor continua să facă acest lucru până va veni Mântuitorul nostru. În plus, tradiția străveche și vrednică de crezare spune că Evanghelia lui Marcu este, în esență, alcătuită din amintirile de martor ocular ale liderului său spiritual, apostolul Petru.

Importanța slujbei scrise este limpede aici. Cuvântul scris este cel care dăinuie. Prin cuvântul scris, slujba unui om se propagă în continuare, chiar dacă trupul lui zace în mormânt.

Cuvântul folosit de Petru pentru deces este termenul de la care provine cuvântul exod. Este același cuvânt care descrie moartea lui Cristos la Luca 9:31. Moartea nu este încetarea ființei, ci plecarea de la un loc către altul.

Aceste versete au o valoare deosebită pentru noi, întrucât ne arată ce este important pentru un om al lui Dumnezeu care trăiește în umbra morții. Sintagma: Aceste lucruri apare de patru ori - în versetele 8,9,12 și 15. Marile adevăruri de bază ale credinței creștine au o valoare enormă când sunt privite de la hotarele lumii eterne.

Versetele de la sfârșitul capitolului 1 se ocupă de siguranța venirii lui Cristos în glorie. Petru abordează mai întâi siguranța mărturiei apostolice, apoi siguranța cuvântului profetic. E ca și când Petru ar uni Noul Testament și Vechiul Testament, spunându-le cititorilor să se țină strâns de această mărturie unită.

El subliniază că mărturia apostolilor se bazează, pe fapte reale, nu pe mituri. Astfel ei nu au urmat niște basme meșteșugit alcătuite sau mituri când au făcut cunoscut cititorilor puterea și venirea Domnului nostru Isus Cristos.

Evenimentul concret la care se referă Petru aici este Schimbarea la față a lui Cristos de pe munte, la care au asistat ca martori oculari trei apostoli: Petru, Iacov și Ioan. Puterea și venirea (când folosim două cuvinte pentru a reda un singur înțeles, ca de pildă: „bun și nebun” cu sensul de foarte nebun, folosim procedeul numit hendiadys - din grecescul care înseamnă „unul prin două”. Biblia recurge frecvent la acest procedeu stilistic, ca în cazul de față, drept care bine am face să ne familiarizăm cu el, pentru a-l putea recunoaște) este o modalitate literară de a spune „venirea cu putere” sau „puternica venire”. Schimbarea la față a fost o avanpremieră a venirii lui Cristos cu putere, ca să domnească pe pământ. Acest lucru este explicat de textul de la Matei 16:28, unde Isus a spus: „Adevărat vă spun că unii din cei care stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în împărăția Sa.” Iar în versetele imediat următoare (17:1-8) este descrisă Schimbarea la față. Pe munte, Petru, Iacov și Ioan L-au văzut pe Domnul Isus în aceeași glorie pe care o va avea El când va domni timp de o mie de ani pe pământ, înainte de a muri, cei trei apostoli L-au văzut pe Fiul Omului în gloria împărăției Sale viitoare. Astfel cuvintele Domnului de la Matei 16:28 s-au împlinit la 17:1-8.

Acum Petru subliniază că relatarea apostolică a Schimbării la față nu s-a bazat pe basme meșteșugit alcătuite (în greacă: mituri). Este exact termenul la care recurc unii teologi moderni când atacă Biblia. Ei sugerează că Scripturile ar trebui „demitologizate”. Bultmann a dezbătut ceea ce el a numit drept „elementul mitologic” din Noul Testament. John A. T. Robinson i-a îndemnat pe creștini să recunoască că o mare parte a Bibliei ar conține, în opinia lui, doar mituri:

„În decursul ultimilor o sută de ani, s-a făcut un pas dureros, dar decisiv înainte, prin recunoașterea faptului că Biblia conține, totuși, „mituri” și că aceasta este o formă importantă de adevăr religios. S-a recunoscut, astfel, treptat, de către toți, în afară de fundamentalistii de orientare extremă, că povestirile Genezei despre Creație și Cădere sunt reprezentări ale celor mai profunde adevăruri despre om și univers, îmbrăcate sub formă de mit, iar nu de istorie, și că ele nu sunt, ca atare, cu nimic mai puțin valide. Într-adevăr, a fost esențial pentru apărarea adevărului creștin să se recunoască și să se afirme că aceste povestiri nu au fost din domeniul istoriei și, prin urmare, nu au intrat în competiție cu relatările alternative din domeniul antropologiei și cosmologiei.”

Cei care nu au făcut această distincție - așa cum putem noi observa acum limpede - au făcut astfel chiar jocul lui Thomas Huxley și al amicilor acestuia.

Infirmand acuzația că aceste adevăruri ar fi doar niște mituri, Petru prezintă trei dovezi ale Schimbării la față: mărturia vederii; mărturia auzului; și mărturia prezenței fizice.

În ce privește vederea, apostolii au fost martori oculari ai măreției (maiestății) Domnului. Ioan a mărturisit: „Noi am privit slava Lui, slavă ca a singurului născut de la Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

Apoi a fost mărturia auzului. Apostolii au auzit glasul lui Dumnezeu spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea.” Această expresie audibilă a onoarei acordate Domnului Isus I s-a adus Domnului Isus din gloria măreață, adică din norul strălucitor și radios de slavă, numit și Șekina, care simboliza prezența lui Dumnezeu.

Referindu-se la Iacov, Ioan și la el însuși, Petru subliniază faptul că ei au auzit distinct glasul lui Dumnezeu când au fost cu Domnul pe muntele cel sfânt. Aici avem mărturia a trei martori, care, după Matei 18:16, este autorizată și competentă.

În fine, Petru adaugă mărturia apariției fizice: am fost cu El pe muntele sfânt. A fost o situație reală, din viața de toate zilele; asupra acestui fapt nu poate fi nici o îndoială.

Nu știm pe care munte a avut loc Schimbarea la față. Dacă ar fi putut fi identificat, probabil că acum ar fi împânzit de tot felul de troițe, altare și sanctuare (conform tradiției romano-catolice, schimbarea la față ar fi avut loc pe Muntele Tabor, drept care, cum era de așteptat, pe acest munte se pot găsi tot felul de altare și troițe. Dar din punct de vedere istoric, această opțiune nu este valabilă, deoarece Tabor nu e un munte înalt iar evangheliile precizează că a fost un munte „nespus de înalt”. În plus, se pare că pe vremea Domnului, pe Tabor se afla o garnizoană romană - adică nu tocmai cel mai adecvat fundal pe care să se desfășoare o revelație particulară! Cel mai probabil este că Schimbarea la față a avut loc pe Muntele Hermon, din lanțul muntos acoperit cu zăpezi, situat în nordul Galileii). Se numește muntele sfânt nu pentru că ar fi sacru în mod intrinsec, ci pentru că a fost pus deoparte pentru un eveniment sacru.

Și astfel avem cuvântul profetic confirmat. Profeții din Vechiul Testament au prezis venirea lui Cristos cu putere și mare slavă. Evenimentele de pe muntele Schimbării la față au confirmat aceste profeții. Ceea ce au văzut apostolii nu a înlăturat profețiile din Vechiul Testament și nu le-a făcut mai sigure, ci, pur și simplu, a adăugat la aceste profeții confirmarea lor. Apostolilor li s-a dăruit prilejul de a vedea în avanpremieră o frântură din slava împărăției viitoare a lui Cristos.

Ne va fi de folos să consultăm aici, pentru restul versetului, traducerea lui F. W. Grant: „...la care bine faceți că luați aminte (ca la o lampă ce strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață) în inimile voastre.”

Observați folosirea parantezelor de către Grant. Conform traducerii sale, legătura trebuie făcută între luați aminte și în inimile voastre. Cu alte cuvinte trebuie să luăm aminte în inimile noastre. În traducerea NKJV și în multe alte versiuni găsim varianta: se crapă de zi și luceafărul de dimineață răsare în inimile voastre - ceea ce prezintă dificultăți practice de interpretare.

Cuvântul profetic este lumina care strălucește. Locul întunecos este lumea. Zorii zilei semnaleză sfârșitul actualei epoci a bisericii (Romani 13:12). Răsăritul luceafărului de dimineață înfățișează venirea lui Cristos, ca să-și ia acasă sfinții. Astfel sensul pasajului este că întotdeauna

trebuie să avem înaintea noastră cuvântul profetic, ca pe o comoară a inimii noastre, întrucât ne va sluji de lumină în această lume întunecată, până la sfârșitul epocii și până Se va arăta Cristos pe nori ca să-i ia pe ai Săi, care-L așteaptă, acasă în cer.

În ultimele două versete ale capitolului, Petru subliniază faptul că Scripturile profetice au izvorât de la Dumnezeu, iar nu de la om, fiind, prin urmare, de origine divină.

Nici o profeție din Scriptură nu este de interpretare particulară (sau origine cum se arată în textul marginal). Această afirmație a dat naștere la o mare diversitate de interpretări, unele din ele absurde, cum ar fi aceea potrivit căreia interpretarea Bibliei ar fi dreptul exclusiv al bisericii, persoanele individuale neavând dreptul de a o studia!

Alte explicații ar putea fi afirmații adevărate, chiar dacă nu constituie înțelesul acestui pasaj. De pildă, este adevărat că nici un verset nu trebuie interpretat de unul singur, ci în lumina contextului și a restului Scripturii.

Dar Petru se ocupă aici de originea cuvântului profetic, nu de modul în care îl interpretează oamenii după ce a fost dat. Ideea care se desprinde este că atunci când profeții s-au apucat de scris, ei nu și-au prezentat propria lor interpretare particulară a evenimentelor sau propriile lor concluzii. Cu alte cuvinte, interpretarea (termenul grec *epilysis* se poate traduce prin „origine” - textul marginal al ediției NKJV, dar și prin „interpretare”) nu se referă la explicarea cuvântului de către aceia dintre noi care avem Biblia sub formă scrisă, ci se referă la modul în care a luat ființă Cuvântul de la bun început, cum arată și D. T. Young:

„Prin urmare, textul, dacă este înțeles corect afirmă că Scriptura nu este de origine omenească, în ultimă analiză. Ea este interpretarea lui Dumnezeu, nu a omului. Adesea îi auzim pe unii spunând că anumite texte din Scriptură ar reprezenta opinia lui David sau opinia lui Pavel sau opinia lui Petru. Și totuși, la o adică, nu avem opinia nici unui om în aceste Scriseri Sfinte, ci toate reprezintă modul lui Dumnezeu de interpretare a lucrurilor. Nici o profeție din Scriptură nu reprezintă modul personal al cuiva de a interpreta Scriptura, ci oamenii au vorbit după cum au fost mișcați de Duhul Sfânt.”

Astfel cuvântul origine care apare în textul marginal al traducerii NKJV este foarte exact și, credem noi, superior în cadrul contextului.

Versetul acesta confirmă explicația oferită în versetul 20, Căci nici o profeție n-a fost adusă prin voia omului. Cum a zis cineva: „Ceea ce au scris ei nu a fost un amalgam de idei proprii, după cum nu a fost rezultatul imaginației, înțelepciunii sau speculației umane.”

Realitatea este că oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt. În unele privințe, pe care nu le putem înțelege pe deplin, Dumnezeu i-a călăuzit pe acești oameni chiar în privința cuvintelor pe care trebuia să le scrie aceștia, și totuși El nu a distrus individualitatea sau stilul scriitorilor. Acesta este unul din versetele cheie ale Bibliei despre inspirația divină, în vremea noastră, când mulți neagă autoritatea Scripturii, este important să rămânem neclintii alături de inspirația verbală, plenară a cuvântului infailibil.

Prin inspirație verbală înțelegem faptul că cuvintele așa cum au fost redactate ele de cei patruzeci sau mai bine de patruzeci de scriitori umani au fost insuflate de Dumnezeu (vezi 1Corinteni 2:13). Dumnezeu nu le-a dat doar un cadru general sau o schiță cu ideile de bază, pe care ei s-o completeze apoi cum cred ei de cuviință, cu cuvintele considerate de ei drept cele mai nimerite. Ci înseși cuvintele scrise de ei li s-au dat de către Duhul Sfânt.

Prin inspirație plenară înțelegem că toată Biblia este în egală măsură dată de Dumnezeu, de la Geneza la Apocalipsa. Este Cuvântul lui Dumnezeu (vezi 2Timotei 3:16).

Prin infailibil (sau negreșelnic) înțelegem că acest cuvânt al lui Dumnezeu, în forma rezultată, este integral fără greșală în original, nu numai în doctrină, ci și în istorie, știință, cronologie și în toate celelalte domenii.

La încheierea capitolului 1 Petru se referă la profeții din Vechiul Testament ca oameni care au vorbit nu după cum au voit ei, ci mișcați de Duhul Sfânt. Acum el amintește că, pe lângă profeții adevărați din perioada Vechiul Testament, au fost și profeți falși. Și după cum vor fi învățători autentici în era creștină, tot așa vor fi și învățători falși.

Acești învățători falși își ocupă locul în cadrul bisericii, pozând în slujitori ai evangheliei. De aceea este pericolul atât de mare. Dacă ar ieși pe față și ar spune că sunt atei sau agnostici, oamenii ar ști să se păzească. Dar ei sunt maeștri ai înșelăciunii, căci umblă cu Biblia în mână și folosesc expresii ortodoxe - deși sensul pe care-l dau acestora este cu totul diferit de cel al Scripturilor. Președintele unui seminar teologic liberal a recunoscut strategia în felul următor:

Bisericile adesea își schimbă convingerile, fără să renunțe formal la acelea pe care le îmbrățișau odată și teologii lor de obicei găsesc modalități de a păstra continuitatea cu trecutul prin reinterpretări.

W. A. Criswell îl descrie pe învățătorul fals în felul următor:

„...un om învățat, suav, afabil, cu personalitate plăcută, care se dă prieten al lui Cristos. El predică de la amvon, scrie cărți savante, publică articole în reviste religioase. El atacă creștinismul din interior. El face din biserică și din școală locul unde se strâng tot soiul de păsări necurate și respingătoare. El adaugă la doctrină aluatul saducheilor.”

Unde se găsesc acești învățători falși? Vom aminti locurile cele mai evidente:

Protestantismul liberal și neo-ortodox

Romano-Catolicismul liberal

Russelianismul (Martorii lui Iehova)

Mormonismul

Știința Creștină

Unity School of Christianity (Școala de unitate a creștinismului)

Christadelphianismul

Armstrongismul (așa-numitul „Radio Church of God”).

Deși pretind că sunt slujitori ai neprihănirii, oamenii aceștia strecoară pe furiș erezii nimicitoare ale sufletului, pe lângă doctrina adevărată a Bibliei. Este un amestec deliberat de minciună și adevăr. În principal, ei propovăduiesc un sistem de tăgăduiri. Iată câteva din tăgăduirile ce se pot întâlni în câteva din grupările menționate mai sus:

- Ei neagă inspirația verbală, plenară a Bibliei, a Sfintei Treimi; neagă Dumnezeirea lui Cristos, nașterea Lui din fecioară și moartea Sa în locul păcătoșilor.

- Ei resping cu deosebită vehemență valoarea sângelui Său vărsat.

- Ei neagă învierea Sa cu trupul, pedeapsa veșnică, mântuirea prin har, prin credința în Domnul Isus Cristos, precum și realitatea minunilor din Biblie.

Iată și alte învățături false din vremea noastră:

- Teoria Kenosis - erezie conform căreia Cristos S-ar fi golit pe Sine de atributele Dumnezeirii. Asta ar însemna că El a putut păcătui, că a putut face greșeli, etc.

- Fantezia de tipul: „Dumnezeu e mort”, evoluționismul, mântuirea universală, purgatoriul, rugăciunile pentru cei morți, etc.

- Păcatul suprem al învățătorilor falși constă în faptul că ei îl tăgăduiesc chiar pe Stăpânul care i-a cumpărat. Deși spun cuvinte frumoase la adresa lui Isus, referindu-se la „divinitatea” Sa, la înalta Sa etică, la superba pildă pe care a lăsat-o El, oamenii aceștia refuză însă să-L mărturisească pe Domnul Isus ca Dumnezeu și unic Mântuitor.

- Nels Ferre a scris următoarele: „Isus n-a fost și n-a devenit niciodată Dumnezeu.... A-l numi pe Isus Dumnezeu înseamnă a-i substitui întrupării un idol.”

Episcopul metodist Gerald Kennedy este de aceeași părere:

„Mărturisesc sincer că afirmația (potrivit căreia Cristos este Dumnezeu) nu-mi este pe plac și mi se pare cu totul nesatisfăcătoare. Mai degrabă, aș prefera să se spună că Dumnezeu a fost în Cristos, întrucât cred că mărturia Noului Testament, luată în ansamblu, se opune doctrinei dumnezeirii lui Isus, deși cred că aduce o mărturie covârșitoare despre divinitatea lui Isus.”

Prin aceasta și prin multe alte căi învățătorii falși îl tăgăduiesc pe Domnul care i-a cumpărat. Aici ar trebui să ne oprim și ne aducem aminte că deși acești învățători falși la care se referă Petru fuseseră cumpărați de către Domnul, ei nu au fost însă niciodată răscumparați. Noul Testament face distincție între cumpărare și răscumpărare. Toți sunt cumpărați, dar nu toți sunt răscumparați. Răscumpărarea se aplică doar la cei care îl primesc pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor, însușindu-și valoarea sângelui Său vărsat (1Petru 1:18,19).

La Matei 13:44 Domnul Isus este înfățișat ca un om care a vândut tot ce avea pentru a cumpăra o țarină. În versetul 18 din același capitol se afirmă clar că țarina este lumea. Deci prin moartea Sa pe cruce, Domnul a cumpărat lumea și pe toți cei ce se află în ea. Dar El nu a răscumpărat întreaga lume. Deși lucrarea Lui a fost suficientă pentru răscumpărarea întregii omeniri, ea devine efectivă doar pentru cei ce se pocăiesc, cred și-L primesc pe El.

Faptul că acești învățători falși nu au fost niciodată născuți din nou este indicat și de destinul lor. Ei aduc asupra lor o nimicire grabnică. Pierzarea lor este pedeapsa veșnică în iazul de foc.

Petru prezice că ei vor avea o mulțime de aderenți, ceea ce se explică prin faptul că nimicesc normele biblice de morală, încurajând complacerea în plăcerile trupului, iată două exemple: Episcopul anglican John A. T. Robinson a scris următoarele:

„...nici un lucru în sine nu poate fi etichetat ca „greșit”. De pildă, nu se poate porni de la poziția enunțată de unii conform căreia „relațiile premaritale” sau „divorțul” sunt greșite sau păcătoase în ele însele. Se poate să fie în 99 de cazuri sau chiar în 100 de cazuri din o sută, dar ele nu sunt intrinsec greșite, pentru că singurul rău intrinsec este absența iubirii.”

În cartea intitulată: Called to Responsible Freedom (Chemat la libertate responsabilă), publicată de Consiliul Național al Bisericii, tinerii sunt sfătuiți în felul următor:

„Prin urmare, în sens personal, individual, ceea ce justifică și sfințește sexualitatea nu este statutul marital extern al persoanelor înaintea legii, ci, mai degrabă, ceea ce simt ei unul față de altul în inimile lor. Judecând lucrurile prin această prismă, a se ține de mână ar putea fi într-adevăr greșit, pe când contactul sexual intim poate fi corect și bun.”

Ca urmare a acestui tip de comportament, propovăduit și practicat de învățătorii falși, calea adevărului este vorbită de rău. Necredincioșii dobândesc un dispreț profund față de creștinism.

Învățătorii aceștia falși sunt lacomi, atât pe plan sexual, cât și financiar. Ei au ales slujba de clerici pentru că este bănoasă. Scopul lor principal este de a-și atrage cât mai mulți adepți, pentru a-și augmenta venitul.

Ei îi vor exploata pe oameni cu cuvinte false. Darby a spus: „Diavolul nu este niciodată mai satanic decât atunci când umblă cu Biblia asupra sa.” Tot așa și oamenii aceștia, cu Biblia în mână, se dau drept vestitori ai neprihănirii, cântând cântări binecunoscute în rândul credincioșilor evanghelici și făcând uz de expresii scripturale. Dar toate acestea constituie camuflajul sub care se ascund învățăturile lor eretice și morala lor decăzută.

Pe acești oameni religioși din „coloana a cincea” îi așteaptă o groaznică condamnare. Judecata îi paște de mult timp și pierzarea lor nu dormitează, ci stă de multă vreme trează, gata să se năpustească asupra lor ca o panteră.

În versetele 4-10, avem trei exemple din Vechiul Testament referitoare la judecata dezlănțuită de Dumnezeu asupra apostaziei: îngerii, antideluvienii și cetățile Sodoma și Gomora.

Presupunem că îngerii care au păcătuit sunt cei menționați la Iuda 6, unde aflăm că:

(1) Ei nu și-au păstrat poziția.

(2) Și-au părăsit locuința propice.

Deși nu putem fi siguri, există temeiuri puternice să credem că aceștia sunt identici cu „fiii lui Dumnezeu” menționați la Geneza 6:2: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de soții pe acelea pe care și le-au ales.” Îngerii sunt numiți fii ai lui Dumnezeu la Iov 1:6; Iov 2:1. Din Geneza 6 se deduce că fiii aceștia ai lui Dumnezeu și-au părăsit poziția angelică ce li s-a încredințat, schimbând locuința lor din cer cu una de pe pământ și căsătorindu-se cu soții omenești. Copiii rezultați din aceste căsătorii au fost nephilim, care înseamnă „cei căzuți” (Geneza 6:4). Pare să rezulte cu destulă claritate din Geneza 6:3 că lui Dumnezeu i-a făcut o extrem de mare neplăcere acest gen de împerecheri sexuale anormale.

Drept contra argument, unii precizează că îngerii sunt ființe asexuale și, prin urmare, nu se pot căsători. Dar tot ce ni se spune în cuvânt este că în cer ei nu se căsătoresc (Marcu 12:25). Îngerii au apărut adesea în Vechiul Testament în chip uman. De pildă, cei doi îngeri pe care i-a găzduit Lot la Sodoma (Geneza 19:1) sunt descriși ca bărbați în versetele 5,10,12. Ei aveau picioare (versetul 2) și mâini (versetul 10); puteau mânca (versetul 3); aveau forță fizică (versetul 10,16). Rezultă clar din descrierea dorințelor perverse ale bărbaților din Sodoma că îngerii aceia aveau trupuri capabile de a fi supuse la abuzuri sexuale (versetul 5).

Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva acestui gen cras de apostazie a îngerilor de la ordinea stabilită de El. În consecință, pierzarea lor a constat în aruncarea lor în iad, ținută în gropile de groază întunecime până la judecata de apoi.

Al doilea exemplu care ilustrează intervenția directă a lui Dumnezeu în pedepsirea păcatului îl găsim în cazul oamenilor care au pierit în cadrul potopului. Mare a fost răutatea acestora. Orice închipuire a gândurilor lor era îndreptată tot timpul numai la rău (Geneza 6:5). În ochii lui Dumnezeu pământul era stricat și plin de violență (Geneza 6:11-13). Domnului I-a părut rău că i-a făcut pe oameni pe pământ (Geneza 6:6). A fost atât de întristat, încât S-a hotărât să-i șteargă de pe fața pământului (Geneza 6:7). El n-a cruțat lumea antică, ci a adus potopul peste ea, ca să-i distrugă pe locuitorii ei răi.

Doar Noe și familia lui au găsit har în ochii Domnului. Ei au căutat și au găsit refugiu în arcă, plutind teferi pe deasupra furtunii mâniei și indignării lui Dumnezeu.

Noe este înfățișat ca predicator al neprihănirii. Negreșit pe când construia el arca, loviturile de ciocan erau însoțite de avertismente la adresa celor care asistau batjocoritori la acțiunea sa, prevenindu-i să se lase de păcat, ca să nu înfrunte dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru răutatea lor.

Al treilea exemplu de judecată necruțătoare a lui Dumnezeu este nimicirea Sodomei și Gomorei. Aceste două cetăți, situate undeva în apropiere de actuala zonă de sud a Mării Moarte, constituiau focare de perversiune sexuală. Oamenii au acceptat homosexualitatea ca pe un mod normal de viață. Păcatul acesta este descris la Romani 1:26,27:

„Chiar femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii. Tot astfel și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați făptuind lucruri rușinoase și primind în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.”

Dumnezeu nu a considerat această degenerare desfrânată drept o boală, ci un păcat. Pentru a arăta tuturor generațiilor care s-au perindat ura Sa extrem de mare împotriva homosexualității, El a făcut să plouă cu foc și pucioasă asupra Sodomei și Gomorei (Geneza 19:24), reducându-le la cenușă. Distrugerea a fost atât de completă încât nici astăzi nu se poate stabili cu precizie locul exact unde s-au aflat aceste orașe. Ele slujesc de pildă oricărei persoane care legalizează acest păcat sau îl tolerează, spunând că ar fi „o boală”.

Este un fapt semnificativ că clericii liberali din vremea noastră iau apărarea cu tot mai mare înfocare perversiunilor sexuale. Un oficial al confesiunii United Church of Christ (Biserica Unită a lui Cristos), în cadrul unui articol apărut în Social Action, a recomandat ca biserica să înceteze de a mai discrimina împotriva homosexualilor, atunci când le interzice accesul la seminare, la ordinare și la angajarea în diversele posturi din cadrul bisericii. Nouăzeci de preoți Episcopali (variantele americană a Bisericii Angliei, n.tr.) au decis recent că actele homosexuale între adulți care consimt la aceste acte „sunt neutre din punct de vedere moral”. Învățătorii religioși falși se situează în fruntea mișcărilor de legalizare a acestui păcat.

Nu este la voia întâmplării faptul că această epistolă, care tratează apostazia, are atâtea de spus în legătură cu imoralitatea, căci apostazia și imoralitatea merg mână în mână. Apostazia adesea își are rădăcinile în eșecul pe plan moral. De pildă, e posibil ca un bărbat să cadă într-un grav păcat sexual. În loc să-și recunoască vinovăția și să găsească curățire prin sângele lui Cristos, el se hotărăște să se lase de cunoștința lui Dumnezeu, care îi condamnă acțiunile, și să trăiască în practică ateismul. A. J. Pollock povestește cum s-a întâlnit cu un tânăr care mărturisise cândva că este creștin, dar care era acum plin de îndoieli și tăgăduiri. Domnul Pollock l-a întrebat: „Prietene, în ce păcat te-ai bălăcit în ultimul timp?” Tânărul a plecat capul rușinat, a întrerup brusc conversația și a plecat imediat străpuns de vinovăție.

Același Dumnezeu care aduce nimicirea peste cei răi îi scapă pe cei drekți. Petru ilustrează acest adevăr prin experiența lui Lot. Dacă despre Lot nu am ști decât ceea ce ni se spune în Vechiul Testament, poate nu l-am considera deloc un credincios. În relatarea de la Geneza, ne este prezentat aproape ca un oportunist, care căuta să dobândească un statut cât mai privilegiat, dispus să se împace cu păcatul și corupția pentru a-și câștiga un renume și un loc în lume. Dar Petru, scriind sub inspirație, ne spune că el a fost un om neprihănit care era foarte întristat de purtarea destrăbălată a acestor nelegiuiri. Dumnezeu a văzut că Lot avea o credință autentică și că iubea neprihănirea și ura păcatul.

Pentru a sublinia că Lot a fost cu adevărat un om neprihănit, în pofida aparențelor, Petru repetă că sufletul său era chinat zilnic de lucrurile pe care le auzea și le vedea la Sodoma. Groaznică imoralitate a oamenilor de acolo i-a provocat cumplite suferințe.

Concluzia care se desprinde este că Domnul știe să-i scape din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu și să-i pedepsească pe cei nelegiuți, care nu se tem de Dumnezeu. El poate să-i scape pe ai Săi din încercare, rezervând, în același timp, pe cei nedrepti ca să fie pedepsiți în ziua judecății.

Cei răi sunt păstrați pentru iad (versetul 9) și iadul pentru cei răi (versetul 17). În contrast cu aceștia, o moștenire este păstrată pentru credincioși, ei înșiși fiind păziți pentru această moștenire (1Petru 1:4,5).

Capacitatea lui Dumnezeu de a-i ține pe cei răi sub restricții până la judecata lor finală este valabilă mai ales în cazul categoriei de oameni descrisă în acest capitol: învățătorii falși, ale căror vieți sunt contaminate de necurăție sexuală, care propovăduiesc răzvrătirea împotriva autorității de stat și care aruncă fără sfială insulte asupra înaltelor oficialități.

Nu e nici un secret în faptul că pe liderii religioși falși, ce pozează în slujitori ai lui Cristos, îi caracterizează adesea norme morale scăzute. Nu numai că ei înșiși se complac în activități sexuale ilicite, ci le recomandă și altora, promovând pe față libertinismul. Capelanul Episcopal al școlii de fete din Baltimore, statul Maryland, a scris:

„Trebuie să ne relaxăm și încetăm de a ne mai simți vinovați cu privire la activitățile noastre sexuale, gândurile și dorințele noastre sexuale. Și prin asta înțeleg că aceste gânduri pot fi heterosexuale, homosexuale sau autosexuale Sexul este plăcut... și asta înseamnă că nu este legat de nici un fel de legi, cu privire la ceea ce ai sau nu ai voie să faci. Cu alte cuvinte, e un joc fără reguli.”

Este semnificativ să constatăm că liderii religioși se situează de obște în fruntea mișcărilor care aprobă și promovează răsturnarea puterii de stat prin mijloace violente. Clericii din perioada modernă s-au afiliat la diverse cauze politice subversive. Un director pentru afaceri bisericești și comunitare din cadrul Presbiteriei orașului Philadelphia a declarat: „Nu cred că vom exclude asta (folosirea bombelor și a grenadelor de către biserică) în viitor, dacă toate celelalte mijloace neviolente se vor fi dovedit ineficace.”

Oamenii aceștia sunt fără tupeu și îndărătnici. Respingerea nerușinată de către ei a oricărei autorități legal constituite pare să fie fără margini. Nici un vocabular nu este prea greu în gura lor, când vine vorba să-și bată joc de demnitarilor care-i conduc. Faptul că guvernele (autoritățile) omenești sunt instituite de Dumnezeu (Romani 13:1) și că este interzis să fie vorbite de rău (Fapte 23:5) nu-i afectează câtuși de puțin pe acești oameni. Ei par să se delecteze în a-i șoca pe oameni prin denunțarea belicoasă a demnitarilor (în greacă: „gloriile” sau „cei glorioși”). Este un termen general care i-ar putea cuprinde pe toți, și îngeri, și oameni, care au fost investiți de Dumnezeu cu autoritatea de a guverna. Aici termenul se referă, probabil, la dregătorii umani.

Nerușinarea acestor așa-ziși propovăduitori ai religiei își are corespondentul pe plan îngeresc Deși îngerii... sunt mai mari decât oamenii în putere și tărie, ei nu rostesc nici o judecată batjocoritoare împotriva celor glorioși înaintea Domnului. Aici referirea la cei glorioși pare să se aplice îngerilor care ocupă poziții de autoritate..

În general se crede că această aluzie obscură la îngeri este identică cu cea de la Iuda 9: „Dar arhanghelul Mihail, când se împotriva și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată batjocoritoare, ci a zis: «Domnul să te mustre!»” Nu știm de ce anume s-a iscat o controversă legată de trupul lui Moise. Ceea ce este important pentru noi este însă următorul fapt: Mihail a recunoscut că Satan ocupă o poziție de autoritate în lumea demonilor și că deși Satan nu avea jurisdicție asupra lui Mihail, acesta din urmă nu i-a vorbit batjocoritor. Atunci gândiți-vă la cutezanța și nerușinarea unor oameni care nu se sfiiesc să facă ceea ce îngerii se codesc a face! Și apoi gândiți-vă la judecata de care vor avea parte, în consecință, pentru aceste acte de sfidare!

Dar acești lideri religioși apostatați sunt asemenea unor animale fără rațiune. În loc să se folosească de capacitatea de a gândi, care îi deosebește de animale, ei trăiesc ca și când satisfacerea poftelor lor trupesti ar fi însăși esența existenței lor. După cum multe animale par să nu aibă alt destin decât acela de a fi duse la abator și tăiate, tot așa învățătorii falși se avântă spre pierzare, fără să le pese care e adevărata lor chemare - respectiv, de a-L slăvi pe Dumnezeu și a se bucura în El pe veci.

Ei vorbesc de rău lucrurile pe care nu le înțeleg. Ignoranța lor nu e mai strigătoare la cer decât atunci când critică Biblia. Pentru că sunt lipsiți de orice viață divină, nu pot înțelege defel cuvintele, căile și lucrările lui Dumnezeu (1Corinteni 2:14). Și totuși ei se dau drept mari experți pe plan spiritual. Un credincios smerit poate vedea mai mult pe genunchi decât pot vedea aceștia când se ridică în vârful picioarelor. Ei vor fi nimiciți în același fel ca animalele. Întrucât ei preferă să trăiască asemenea animalelor, vor și muri ca animalele. Moartea lor nu va însemna însă dispariția lor, ci vor muri o moarte rușinoasă, lipsiți de nădejde.

La moarte vor suferi pentru nedreptatea lor. Sau, cum parafrazează Phillips: „Datorită răutății lor, s-au ales cu un sfârșit rău și li se va plăti cu vârf și îndesat.”

Oamenii aceștia sunt atât de nerușinați și de destrăbălați încât își desfășoară activitățile lor păcătoase ziua în amiaza mare. Cei mai mulți oameni așteaptă să se înnopteze, ca să chefuliască (Ioan 3:19); de unde și explicația semiîntunerului din baruri și bordeluri (1Tesaloniceni 5:7). Învățătorii falși s-au dezbatut însă de orice rețineri de care, de obicei, oamenii țin seama, căutând să-și ascundă păcatele în umbră.

Când iau masa împreună cu creștinii, ei sunt niște întinați și pătați, adică intruși necurați și insidiosi, care se desfată în îmbuibarea și în beția lor. Descriindu-i pe acești oameni, Iuda spune: „Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi, servindu-se numai pe ei înșiși” (Iuda 12). Când învățătorii falși luau parte la agapele ținute în legătură cu Cina Domnului în zilele de la începutul bisericii, ei erau cu totul nestăpâniți și absolut indiferenți față de semnificația spirituală a acestui praznic. În loc să se gândească la alții, așa cum procedează întotdeauna dragostea, ei aveau grijă, cu egoism, doar de ei înșiși.

Chiar mai scandalos este faptul că ochii lor sunt plini de adulter și nu se satură de păcătuire. Cuvintele acestea îi descriu pe cei care predică predici chipurile religioase, care îndeplinesc ritualurile religioase și consiliază membrii adunărilor lor; totuși ochii lor caută în permanență femei cu care să poată întreține relații adultere. Setea lor de desfrâu, camuflată poate sub odăjdiiile de preoți, pare să fie nemărginită.

Ei ademenesc sufletele nestatornice. Poate fac acest lucru prin răstălmăcirea unor versete din Scriptură, făcând aceste suflete să creadă că Biblia ar tolera păcatul. Sau poate vor spune că deosebirea dintre bine și rău depinde în mare măsură de cultura din care facem parte. Sau îi vor asigura pe nenorociții care le cad în plasă că „nici un lucru nu poate fi greșit, atâta timp cât izvorăște din dragoste”. Și astfel, sufletele nestatornice trag numaidecât concluzia că de bună seamă dacă un lucru este îngăduit de un lider religios, trebuie neapărat să fie permisibil și

pentru un om de rând, un laic.

Inimile lor sunt deprinse la lăcomie. Ei nu sunt niște amatori de rând, ci bine școliți în arta seducției. Deși termenul „lăcomie” cuprinde toată gama de pofte și dorințe excesive, contextul său pare să-l plaseze în sfera dorinței de gratificare sexuală.

Gândindu-se la această enormă mascaradă și batjocorire a adevăratului creștinism, la păcatul ce este asociat, datorită acestor apostazi, cu numele lui Cristos, Petru exclamă: Copii blestemați! Prin asta nu se înțelege că îi blestemă, ci doar prevede că vor suferi blestemul lui Dumnezeu în toată furia sa.

În mai multe privințe, acești învățători falși se aseamănă cu profetul Balaam, fiul lui Beor, prin faptul că se dau, pe nedrept, purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu (Numeri 22:38), ademenindu-i pe oameni să păcătuiască (Apocalipsa 2:14). Dar asemănarea lor cu Balaam constă în primul rând în faptul că se folosesc de slujba de clerici pentru a se îmbogăți. Balaam a fost un profet madianit, tocmit de regele Moabului ca să blesteme Israelul. Motivația care l-a determinat pe acesta să facă acest lucru a fost banul.

Într-una din încercările sale de a blestema Israelul, Balaam și măgărița pe care călărea acesta au fost întâmpinați de îngerul Domnului (adică de Domnul Isus, într-una din arătările Sale de dinainte de întrupare). Măgărița a refuzat cu insistență să mai facă vreun pas înainte. Când Balaam a biciuit-o, măgărița l-a muștrat, cu glas omenesc (Numeri 22:15-34). A fost un fenomen uluitor: o măgăriță necuvântătoare, vorbind cu glas omenesc (și dovedind că avea mai multă minte decât stăpânul ei!). Dar, în pofida acestei minuni mari, profetul Balaam nu s-a lecut de nebunia lui. Lenski spune:

„Balaam este un exemplu înfricoșător al omului care era „profet”, căruia Dumnezeu i-a spus ceea ce nu avea voie să facă, pe care Dumnezeu l-a oprit de la faptele sale rele, dând glas unui animal necuvântător, dar care, în pofida tuturor acestor avertismente, nu a renunțat în inima lui la dragostea pentru câștigul pe care spera să-l obțină din această fapta nelegiuită și astfel a pierit.”

Dumnezeu nu-i muștră în vremea noastră pe învățătorii falși prin animale necuvântătoare. Dar avem toate motivele să credem că prin alte mijloace adesea El îi muștră, îndemnându-i să se întoarcă la calea cea dreaptă, care este Cristos. Dumnezeu adesea Se folosește de mărturia simplă a unui credincios smerit pentru a-i face de rușine pe acești oameni, care se fălesc cu cunoștințele lor superioare și cu poziția înaltă pe care o ocupă în ierarhiile ecleziastice. S-ar putea ca prin citarea unui verset din Scriptură sau prin punerea unei întrebări incisive, un așa-zis „laic” sau „mirean”, care este însă plin de Duhul Sfânt, să-l lase pe un Balaam din epoca modernă să se zvârcolească în umilirea și supărarea lui.

Petru îi compară pe învățătorii falși cu niște izvoare fără apă. Oamenii nevoiași se apropie de ei, căutând înviorare și potolire a setei lor spirituale, dar nu le găsesc, fiind dezamăgiți. Pentru că oamenii aceștia sunt niște puțuri fără apă. Sunt niște nori alungați de furtună.

Norii le promit oamenilor că pământul ce a suferit atâta timp de pe urma secetei, va avea, în sfârșit parte de ploaia binecuvântată. Dar iată că începe să bată un vânt puternic, care alungă norii, spulberând speranțele oamenilor și lăsându-i mai departe cu gura uscată.

Negura întunericii din adâncimi este rezervată pentru acești șarlatani religioși, care se pretind a fi vestitori ai evangheliei, când, în realitate, ei nu au nici o veste bună de adus. Oamenii se duc la ei să capete pâine și primesc, în schimb, o piatră. Pedeapsa pentru o atare înșelăciune este o veșnicie (termenul „pe veci” lipsește din textul critic, dar nu și din paralela foarte apropiată aflată la Iuda 13) petrecută în negura întunericii.

Ei rostesc cuvinte mărețe și pompoase, dar pline de deșertăciune sau cum traduce Knox acest verset: ei utilizează „expresii frumoase care sunt însă golite de orice sens”. Este descrierea exactă a cuvintelor rostite de mulți predicatori liberali și aparținători ai cultelor false. Ei sunt oratori străluciți, care își captivează ascultătorii cu retorica lor grandilocventă. Vocabularul lor erudit îi atrage pe cei lipsiți de discernământ. Ei compensează lipsa de conținut a predicilor lor cu o prezentare dogmatică, plină de energie. Dar când au terminat de vorbit n-au spus, în realitate, nimic. Ca exemplu al acestui gen de predică sterilă, dăm mai jos un citat din predica rostită de un binecunoscut teolog din zilele noastre:

„Nu este o relație bazată pe paritate sau disparitate, ci pe similaritate. La asta ne gândim și asta exprimăm că este adevărata cunoștință a lui Dumnezeu, deși în credință încă știm și ne aducem aminte că tot ce cunoaștem sub denumirea de „similaritate” nu este identic cu similaritatea la care ne referim aici. Totuși mai știm și ne mai aducem aminte, și din nou în credință, că similaritatea avută în vedere aici își găsește plăcerea de a se reflecta în ceea ce cunoaștem ca similaritate, numind-o astfel, pentru ca în gândirea și vorbirea noastră similaritatea să devină similară similarității postulate în adevărata revelație a lui Dumnezeu (cu care în sine nu este similară) și noi nu gândim și nu vorbim fals, ci adevărat când descriem relația drept una de similaritate.”

Strategia acestor învățători falși este de a-i ademeni pe oameni, promițându-le că se pot desfăta în toate formele de pofte și patimi. Ei propagă învățătura conform căreia, întrucât apetiturile resimțite de trupul nostru au fost create de Dumnezeu, nu trebuie să ni le înfrânăm, deoarece prin această înfrânare am provoca grave perturbații personalității noastre. Și astfel, ei propovăduiesc că este recomandabil ca să existe experiențe sexuale experimentale, înainte de căsătorie iar după căsătorie ei recomandă o „relaxare” a normelor morale.

Victimele lor sunt aceia care abia au scăpat (textul critic sună astfel: „de abia scapă...”) de cei care trăiesc în rătăcire. Oamenii aceștia nemântuiți se bălăceau cândva nestingheriți în tot felul de plăceri păcătoase, dar la un moment dat în inima lor a intervenit o schimbare. Ei s-au decis să se îndrepte, să întoarcă foaia și să frecventeze biserica. Numai că, în loc să se ducă la o biserică ce crede în Biblie, ei au nimerit la o slujbă religioasă în cadrul căreia unul din acești păstori falși avea cuvântul. În loc să audă evanghelia mântuirii prin credința în Cristos, ei aud spunându-li-se că păcatul este permis și văd cum este încurajată atitudinea de permisivitate. Toate acestea îi miră, la început, întrucât întotdeauna au crezut că păcatul este inadmisibil, că este greșit și că biserica i se opune. Iată însă că acum li se spune că păcatul se bucură de binecuvântarea fețelor bisericesti!

Clericii apostazi fac mare caz de libertate, dar prin libertate ei înțeleg libertatea de autoritatea divină și libertatea de a păcătuî. În realitate, aceasta nu e libertate, ci forma cea mai groaznică de robie. Ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Înălțuți de pofte și obiceiuri rele, ei nu au puterea de a se descătușa.

Versetele 20-22 nu se referă la învățătorii falși propriu-zis, ci la victimele lor, adică la unii care au fost reformați, dar care nu s-au născut din nou.

Prin cunoașterea parțială a ...lui Cristos și a principiilor creștine, ei s-au lăsat de o viață de păcat, începând procesul de curățire morală a ființei lor.

Apoi ei au ajuns să fie influențați de învățătorii falși, care își bat joc de aceste virtuți puritanice, proclamând, în schimb, eliberarea de sub inhibițiile morale. Și astfel oamenii aceștia ajung să fie din nou prinși chiar de păcatele de care fuseseră o vreme izbăviți. În fapt, ei se cufundă mult mai jos decât înainte, pentru că, de data aceasta, au fost înlăturate toate reținerile de ordin religios, nemaexistând nimic care să-i țină în frâu. Și astfel este adevărat că starea lor de pe urmă este mai rea decât cea dintâi.

Cu cât este mai mare privilegiul de care are cineva parte, cu atât mai mare este și responsabilitatea ce apasă pe umerii săi. Cu cât cunoaște cineva mai profund normele creștine, cu atât mai mare este obligativitatea sa de a trai pe măsura acestor norme. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut niciodată cerințele sfințeniei lui Dumnezeu, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă înapoi la murdăria din lume.

Oamenii aceștia ilustrează proverbul adevărat privitor la un câine care s-a întors la ce vărsase (vezi Proverbe 26:11) și la scroafa spălată care s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă. Este semnificativ faptul că Petru recurge la exemplul porcului și al scroafei pentru a ilustra ideile ce vrea să le transmită. Conform legii lui Moise, acestea erau animale necurate. Din proverb nu reiese că în natura lor ar fi intervenit vreo schimbare. Necurate erau înainte de a fi fost izbăvite de vărsatul și de mocirla în care să tăvăleau și necurate au rămas după ce s-au întors la ele.

Tot așa este și cu oamenii la care se referă Petru. Aceștia au trecut printr-o reformare morală, dar nu au primit niciodată o natură nouă. Ca să folosim cuvintele de la Matei 12:43-45, casa lor era acum curată, măturată și pusă în ordine, dar ei nu L-au invitat niciodată pe Mântuitorul să locuiască în ea. Duhul rău ce fusese alungat din ei s-a dus și a găsit alte duhuri mai rele decât el, cu care au ocupat casa goală. Și astfel starea de pe urmă a acelei case a fost mai rea decât cea inițială.

Pasajul acesta nu trebuie folosit cu scopul de a propovădui că credincioșii adevărați ar putea cădea din har, având astfel parte de pierzare veșnică. Ci realitatea este că oamenii aceștia niciodată n-au fost credincioși adevărați. Niciodată nu au primit natura nouă. Mai degrabă, au demonstrat prin starea lor de pe urmă că natura lor e în continuare necurată și rea. Învățămintele care se desprind de aici sunt, evident, următoarele: anume faptul că nu este de ajuns să existe o reformă în viața cuiva, că aceasta, în sine, nu este de ajuns, ci, dimpotrivă, ea este foarte periculoasă, întrucât poate să amăgească și să amorțească pe cineva, conferindu-i un sentiment fals de siguranță. Un om poate primi natura cea nouă numai născându-se din nou. Or, nașterea din nou are loc prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Cristos.

De la tema învățătorilor falși din capitolul 2, Petru trece acum la apariția certă a batjocoritorilor în zilele de pe urmă. În scrisoarea aceasta, ca în prima, el începe prin a-și îndemna cititorii să se țină de Biblie, să-i fie atașați cu totul.

Ei trebuie să-și aducă, aminte de prezicerile sfinților proroci - așa cum se găsesc acestea în Vechiul Testament; apoi trebuie să-și amintească de învățătura Domnului, așa cum a fost transmisă prin apostoli - învățătură care se găsește în Noul Testament. Biblia este singura noastă pavază în vremuri de cădere de la credință și decădere morală.

Mărturia apostolilor, îngemănată cu cea a profeților, a constatat în faptul că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, care se vor călăuzi după poftele lor. Creștinii nu trebuie să uite acest lucru. Ei trebuie să refuze să se lase intimidați de tăgăduirile arogante și blasfemiatoare ale acestor oameni. Mai degrabă, ei trebuie să vadă în acești oameni un indiciu sigur al faptului că sfârșitul veacului se apropie.

Acești batjocoritori se ghidează după propriile lor pasiuni. După ce au respins cunoștința lui Dumnezeu, acum ei se complac fără rușine în poftele lor, promovând permisivitatea, cu totală nepăsare față de judecata care stă să se abată asupra celor care comit astfel de acte.

Principala lor batjocură este îndreptată împotriva venirii lui Cristos, atitudinea lor fiind exprimată de cuvintele: „Unde este făgăduința venirii Lui?” prin care vor să spună, de fapt: „Unde este împlinirea făgăduinței Sale?” Dar ce înțeleg ei prin venirea Lui?

Înțeleg ei oare venirea lui Cristos ca să-și ia acasă sfinții, în cadrul evenimentului pe care noi îl numim Răpirea (1Tesaloniceni 4:13-18)? Este îndoielnic că acești batjocoritori ar ști ceva despre prima fază a revenirii Domnului.

Se referă ei atunci la venirea lui Cristos împreună cu sfinții Săi, ca să-și întemeieze împărăția universală (1Tesaloniceni 3:13)? E posibil ca această fază a venirii Domnului să figureze în gândirea lor.

Dar din restul pasajului reiese clar că ei se gândesc la judecata finală a lui Dumnezeu pe pământ sau ceea ce se numește în popor sfârșitul lumii. Ei se gândesc la nimicirea în foc a cerurilor și pământului la sfârșitul Mileniului.

Ceea ce spun ei de fapt este: „Voi, creștinii, ne-ați tot amenințat cu groaznica judecată ce se va abate asupra pământului. Astfel ne spuneți că Dumnezeu va interveni în istorie, că-i va pedepsi pe cei răi și că va distruge pământul. Toate astea nu sunt însă decât niște bazaconii. Nu avem de ce să ne temem. Putem trăi cum poftim. Nu există nici o dovadă că Dumnezeu a intervenit vreodată în istorie. Prin urmare, ce ne-ar face să credem că o va face vreodată?”

Concluzia lor se întemeiază pe ipoteza șubredă că „de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de ta începutul creației.” Ei afirmă astfel că natura își urmează fără întrerupere legile sale uniforme și că nu ar fi existat nici un fel de intervenții supranaturale, că pentru toate există, chipurile, o explicație.

Ei cred în legea uniformitarianismului, conform căreia procesele existente în natură au acționat în aceeași manieră și, practic, cu aceeași intensitate ca în prezent, și că aceste procese sunt suficiente pentru a explica toate schimbările ce au avut loc.

Există o legătură vitală între legea uniformitarianismului și teoriile enunțate de obicei cu privire la evoluție. Teoria dezvoltării progresive a organismelor vii din tipuri pre-existente se bazează pe presupunerea că condițiile în care a avut loc această transformare ar fi fost destul de uniforme. Dacă însă pământul acesta a fost afectat de cataclisme și catastrofe, atunci unele din presupuzițiile lui Darwin vor fi numaidecât

afectate.

Batjocoritorii ignoră cu bună știință un fapt, anume potopul. Căci Dumnezeu a intervenit totuși la un moment dat în afacerile oamenilor, scopul acestei intervenții specifice fiind de a pedepsi răutatea. Or, dacă acest lucru s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla din nou.

Este un fapt de extremă condamnare la adresa acestor oameni că sunt neștiutori în mod voit. Ei se fălesc însă că sunt știutori și susțin că sunt obiectivi în raționamentul lor. Ei se laudă că aderă la principiile investigației științifice. Dar, în realitate, ei ignoră un fapt bine atestat al istoriei: potopul! Mai bine ar face să ia niște cursuri de geologie!

Căci ei în mod voit uită că odinioară erau ceruri și că un pământ scos, prin Cuvântul lui Dumnezeu, din apă și prin apă... a pierit. Cerurile și pământul au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu. El a rostit cuvântul și ele au luat ființă (Evrei 11:3). Pământul - ne spune Petru - a fost format din apă și prin apă. Mărturisim că în această afirmație sunt adâncimi pe care nu le putem pricepe pe de-a-ntregul. Știm însă de la Geneza 1:2 că fața pământului era acoperită de apă. Apoi în versetul 6 citim că Dumnezeu a făcut un firmament sau o întindere care să separe apa de pe pământ de ceața sau stratul de nori ce plutea deasupra pământului. Presupunem de aici că pământul fusese acoperit până atunci cu o ceață groasă de apă în care nu putea fi întreținută viața. Firmamentul a asigurat atmosfera clară în care să putem respira. La Geneza 1:9 ni se spune că s-a operat separarea continentelor de oceane, căci acesta este probabil sensul afirmației referitoare la „pământul scos.... din apă" (vezi și Psalmul 24:2).

Oricare ar fi implicațiile pe plan științific ale afirmației lui Petru, noi știm precis că pământul este un mediu apos, acoperit cu un strat de nori. Trei pătrimi din suprafața sa este apă - oceanele - și o mare parte a acestei suprafețe este acoperită de ceturi. După câte știm, pământul este singura planetă ce conține apă și, prin urmare, singura care poate întreține viața.

De la început, pământul a fost prevăzut cu mijloacele ce-i puteau asigura distrugerea, având apă în adâncimile sale, apă în mări și oceane și apă în norii de deasupra, în cele din urmă, Dumnezeu a dat drumul apelor din adâncimi și celor de deasupra (Geneza 7:11), uscatul fiind inundat și toate vietățile din afara arcei fiind distruse.

Criticii ignora cu bună știință acest fapt al istoriei. Este interesant de observat că potopul a devenit în ultimii ani ținta unor atacuri virulente. Dar mărturia potopului este imprimată în piatră, în tradițiile popoarelor de demult, cât și al celor moderne și - fapt de o supremă importanță - este consemnat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a creat pământul, El l-a sădit cu suficientă apă ca aceasta să-l poată distruge. În aceeași manieră, El a sădit cerurile și pământul cu suficient foc pentru a le distruge.

În această epocă nucleară în care trăim, am ajuns la cunoștința faptului că materia este energie înmagazinată. Scindarea nucleului de atom degajă cantități enorme de energie incandescentă. Prin urmare, întreaga cantitate de materie din lume reprezintă un potențial uriaș de exploziv. În prezent Domnul restrânge acest potențial, nepermițând explozia (Coloseni 1:17, „toate stau împreună în El"). Dacă El și-ar retrage mâna Sa restrictivă, elementele s-ar topi. Între timp, cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin Cuvântul Său, pentru focul din ziua de judecată și de pierzare a oamenilor nelegiuiți.

Cum se explică atunci această îndelungată amânare a judecății lui Dumnezeu? În primul rând, trebuie să ținem cont de faptul că Dumnezeu este atemporal. El nu trăiește într-o sferă a timpului, ca noi. Căci timpul este determinat de relația dintre soare și rotația pământului în jurul lui. Dar Dumnezeu nu este mărginit de această relație.

La Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi. El poate extinde o zi până la un mileniu, după cum poate comprima un mileniu într-o singură zi. El poate fie să-și extindă, fie să-și restrângă activitățile.

Dumnezeu a promis că va pune capăt istoriei oamenilor nelegiuiți printr-o judecata. Dacă această judecată pare să întârzie, asta nu se datorează faptului că Dumnezeu ar fi necredincios făgăduinței Sale, ci îndelungii Sale răbdări, faptului că El nu vrea ca nici unul să nu piară, ci dorește ca toți să vină la pocăință. În mod intenționat, el dilată timpul harului pentru ca oamenii să aibă prilejul să fie mântuiți.

La Isaia 61:2 citim despre anul de îndurare al Domnului și despre ziua răzbunării Sale, de unde deducem că El își găsește desfătarea în a-și arăta îndurarea, pe când judecata îi este străină (Isaia 28:21). Textul ar mai putea însemna că El poate dilata îndelunga Sa răbdare o mie de ani, comprimând, în schimb, judecățile Sale într-o singură zi.

El a așteptat 120 de ani înainte de a trimite potopul. Și între timp a așteptat câteva mii de ani înainte de a fi distrus lumea prin foc.

Dar ziua Domnului va veni. Ziua Domnului se referă la orice perioadă în care Dumnezeu acționează cu judecată. În Vechiul Testament prin această sintagmă se înțelegea orice perioadă în care Dumnezeu i-a pedepsit pe răufăcători, triumfând asupra dușmanilor Săi (Isaia 2:12;13:6,9;Ezechiel 13:5;30:3;Ioel 1:15;2:1,11,31;3:14;Amos 5:18,20;Obadia 15;Țefania 1:7,14;Zaharia 14:1;Maleahi 4:5). În Noul Testament „ziua Domnului" este o perioadă de timp marcată de mai multe etape:

1. Se referă la Marea Strămtorare (Tribulația), adică la cei șapte ani în care Dumnezeu va judeca Israelul necredincios (1Tesaloniceni 5:2;2Tesaloniceni 2:2; textul critic).
2. În ea este inclusă întoarcerea Sa pe pământ, când Se va răzbuna pe toți cei care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de evanghelia Domnului Isus (2Tesaloniceni 1:7-10).
3. Expresia se folosește cu referire la Mileniu, când Cristos va domni pe pământ cu un toiag de fier (Fapte 2:20).
4. Se referă la distrugerea finală a cerurilor și pământului, prin foc - sensul avut în vedere în acest capitol 3 din 2 Petru.

Ea va veni ca un hoț - adică pe neașteptate și în chip distrugător.

Cerurile vor trece. Asta se referă desigur la cerurile atmosferice, deși ar putea fi incluse și cerurile planetare, dar în nici un caz nu poate fi vorba de cerul al treilea - locuința lui Dumnezeu.

Când vor trece ele cu o explozie asurzitoare, elementele aprinse de mare căldură se vor topi. Prin elemente aici se înțelege componentele din care e alcătuită materia. Toată materia va fi distrusă în cadrul unui aparent holocaust nuclear universal.

Și pământul cu toate lucrările de pe el, vor fi arse (în loc de „arse de tot (katakae-setai), textul critic conține varianta: „gășite” (heurethesetai), cu sensul probabil de „descoperite”). Nu numai lucrările creației naturale, ci și întreaga civilizație vor fi distruse. Marile capitale ale lumii, cu clădirile lor impunătoare, toate rezultatele fenomenale ale dezvoltării științei sunt sortite unei totale distrugerii.

În acest punct Petru trece de la batjocoritori la sfinți, imprimând obligațiile ce le revin acestora. Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă... Toate lucrurile materiale poartă pecetea distrugerii. Lucrurile cu care se fălesc oamenii, lucrurile cărora își dedică întreaga viață, sunt, în cel mai bun caz, trecătoare. A trăi pentru lucruri materiale înseamnă a trăi pentru ce este vremelnic. Dar bunul simț ne spune că trebuie să ne dezlipim de jucăriile și nimicurile acestei lumi, trăind, în schimb, în sfințenie și evlavie. Este pur și simplu o chestiune de a trăi pentru veșnicie, iar nu pentru timp, de a sublinia latura spirituală, în schimbul celei materiale, de a alege ceea ce este permanent, în schimbul celor trecătoare.

Credincioșii trebuie, de asemenea, să fie într-o stare de așteptare. Ei trebuie să aștepte și să dorească înfocat venirea zilei lui Dumnezeu. Unii interpretează cuvintele: „grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” în sensul că am putea, chipurile, grăbi venirea Domnului printr-o slujire devotată și neobosită. Dar această învățătură este marcată de două probleme: mai întâi, Ziua Domnului nu este venirea Domnului. În al doilea rând, chiar dacă ar fi, există motive să ne îndoim că s-ar putea modifica timpul venirii lui Cristos prin râvna copiilor Săi.

Ziua lui Dumnezeu se referă la starea eternă, care urmează etapei finale a Zilei Domnului, când cerurile și pământul vor fi distruse.

Ziua lui Dumnezeu este Ziua triumfului Său total și complet. Din această pricină, este o zi pe care trebuie s-o așteptăm și s-o dorim cu toată râvna.

Când se referă la ziua lui Dumnezeu, Petru nu spune: „în care”, ci datorită căreia cerurile se vor dizolva, fiind aprinse, iar elementele se vor topi cu căldură aprinsă. Ziua lui Dumnezeu nu este timpul în care va avea loc distrugerea finală. Mai degrabă, această judecată finală trebuie să aibă loc înainte de a veni Ziua lui Dumnezeu.

În versetul 12 credincioșii sunt îndemnați să aștepte Ziua lui Dumnezeu. Aici ei sunt descriși ca unii care așteaptă ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea. Asta sprijină concepția potrivit căreia Ziua lui Dumnezeu se referă la starea eternă când vor fi ceruri noi și un pământ nou.

La Isaia 65:17; 66:22 cerurile noi și pământul nou se referă la Mileniu, dar și la starea eternă. Știm că în acele pasaje este vorba despre Mileniu, deoarece se constată prezența păcatului (65:20) și observăm că se vor naște copii (65:23). Petru aplică aceste cuvinte exclusiv la starea eternă; cerurile și pământul actuale vor fi trecut deja.

Petru spune că neprihănirea locuiește în cerurile noi și în pământul nou. În timpul de față harul domnește prin neprihănire (Romani 5:21). În Mia de ani însă neprihănirea va domni (Isaia 32:1); în veșnicie, neprihănirea va locui. În împărăția pământească, Cristos va domni cu un toiag de fier și neprihănirea va fi aplicată cu forța de către EL în acest sens, va domni neprihănirea. Dar în veșnicie, nu va mai fi trebuință de un toiag de fier. Neprihănirea va fi la ea acasă. Nici un păcat nu va mai pătrunde, pentru a strica pacea sau farmecul acelei scene minunate.

Adevărul privitor la noile ceruri și noul pământ ar trebui să trezească în noi o dorință și mai profundă de a trăi o viață sfântă, „ca pentru Domnul”. Acesta e deopotrivă nu numai un adevăr pe care trebuie să-l susținem, ci care trebuie să ne susțină el însuși pe noi. Știind că vom sta în curând în fața lui Dumnezeu, ar trebui să fim pătrunși de dorința de a fi fără pată și fără vină, adică curați din punct de vedere moral. Ar trebui să ne umple de râvnă pentru a fi găsiți într-o stare de pace, iar nu de sfadă.

Și socotiți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire. El întârzie judecata pentru a le da oamenilor prilejul de a fi mântuiți. Când ne gândim la răutatea oamenilor ce se înmulțește neconținut, adesea ne întrebăm cum de Domnul mai poate s-o tolereze. Răbdarea Lui este uimitor de îndelungată. Dar nu fără motiv. Căci El nu dorește moartea celor răi, ci tânjește de dor să-i vadă pe oameni întorcându-se de la căile lor rele, pentru a fi mântuiți.

Cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui. Din această aluzie la Pavel decurg câteva observații interesante:

1. Mai întâi, Petru îl numește pe Pavel: preaiubitul nostru frate, în pofida faptului că Pavel îl mustrase în public pe Petru la Antiohia, pentru că acesta s-a purtat cu fățărnicie (Galateni 2:11-12). Evident Petru acceptase mustrarea într-un duh de smerenie. Cu toții trebuie să fim în stare să acceptăm îndreptarea fără resentimente.
2. Petru a recunoscut că lui Pavel i s-a dat înțelepciune, divină în redactarea epistolelor sale. Aceste cuvinte sunt, negreșit, un indiciu al faptului că Petru a considerat scrierile lui Pavel ca fiind divin inspirate.
3. Cititorii epistolei lui Petru citiseră, după câte se pare, una sau mai multe din epistolele lui Pavel. Prin asta se înțelege fie că epistolele le-au fost adresate direct lor, fie că ele au circulat în zonă.

În care din Scrisorile lui Pavel se spune că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire? În Romani 2:4 citim: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui și a îngăduirii și a îndelungei răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăință?”

În toate epistolele sale Pavel a vorbit despre marile adevăruri de care s-a ocupat Petru în cele două scrisori ale sale; adevăruri cum ar fi nașterea din nou, Dumnezeirea lui Cristos, viața Sa de suferință, fără păcat, moartea Sa înlocuitoare, învierea Sa, înălțarea Sa la cer, întoarcerea Sa, Ziua Domnului și starea eternă.

Unele adevăruri din Biblie sunt greu de înțeles, cum ar fi Trinitatea, alegerea lui Dumnezeu și liberul arbitru al omului, taina suferinței, etc. Nu trebuie să ne tulbure faptul că descoperim în Biblie chestiuni care depășesc puterea noastră de înțelegere. Cuvântul lui Dumnezeu este infinit și inepuizabil. Când îl studiem, trebuie să fim întotdeauna dispuși să-l acordăm lui Dumnezeu creditul de a cunoaște lucruri pe care noi niciodată nu le vom putea pătrunde.

Petru nu critică scrierile lui Pavel când le definește drept lucruri greu de înțeles. Nu stilul de a scrie al lui Pavel este greu de înțeles, ci subiectele tratate de el. Barnes scrie: „Petru se referă nu la dificultățile de a înțelege ce a vrut să spună Pavel, ci la dificultatea de a pricepe marile adevăruri predate de el.”

În loc să le accepte pur și simplu prin credință, cei neștiutori și nestatornici răstălmăcesc unele din aceste adevăruri dificile spre pierzarea lor. Unele culte false, de pildă, răstălmăcesc adevărul despre lege ca un revelator al păcatului, afirmând că mântuirea s-ar căpăta prin lege. Alții fac din botez poarta raiului. Ei procedează așa nu numai cu scrierile lui Pavel, ci și cu alte Scripturi.

Observați că Petru așează aici scrierile lui Pavel la același nivel cu celelalte Scripturi, adică Vechiul Testament și câteva din porțiunile Noul Testament ce erau deja disponibile. El recunoaște că epistolele pauline sunt o parte integrantă din Scripturile sacre.

Credincioșii trebuie să vegheze mereu cu privire la pericolul rătăcirii. Cunoștința faptului că întotdeauna vor fi învățători falși care vor corupe și vor imita adevărul trebuie să ne țină treji. Este ușor ca cei neatenți să fie clătinați de rătăcirea acestor nelegiuți și să-și piardă echilibrul spiritual.

Încă o dată, Petru ne învață că înaintarea statornică pe calea lucrurilor divine este în măsură să ne apere de pericolul învățătorilor falși. Trebuie să existe o creștere pe două planuri: în har și în cunoștință.

Harul este demonstrația practică a roadei Duhului. Creșterea în har nu înseamnă o sporită cunoștință intelectuală sau o activitate neîntreruptă, ci este asemănarea tot mai mare cu Domnul Isus.

Cunoștința înseamnă familiarizarea cu Domnul prin Cuvânt. Creșterea în cunoștință înseamnă o studiere tot mai aprofundată și o supunere față de cuvintele, faptele și căile Sale.

Dar Petru nu poate să-și încheie epistola fără un îndemn adresat sfinților. Punctul culminant trebuie să fie slava adresată Mântuitorului. Și astfel găsim minunata doxologie: A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei! Amin. La urma urmelor, aceasta este motivația și temeiul existenței noastre - să-L proslăvim pe El - și, prin urmare, nici o altă notă de încheiere a epistolei de față nu ar fi mai adecvată.

Simon Petru se prezintă pe sine ea rob și apostol al lui Isus Cristos. Suntem izbiți îndată de simplitatea și smerenia sa. El a fost rob din proprie opțiune; iar apostol prin numire divină. El nu recurge la nici un titlu pompos sau simboluri care să-i confere vreun statut elevat. De pe buzele sale se revarsă doar recunoașterea plină de grație a obligației ce o are de a-L sluji pe Mântuitorul înviat.

Singurul lucru care ni se spune despre cei cărora le-a fost adresată Scrisoarea este că au obținut aceeași credință la fel de prețioasă ca a lui Petru și a colegilor săi. Asta ar putea constitui un indiciu că apostolul s-a adresat unor credincioși neevrei, ideea subliniată fiind aceea că și ei au primit aceeași credință ca și evreii credincioși, o credință ce nu avea nici un cusur. Toți cei ce sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu se bucură de acceptare egală din partea Lui, fie că sunt evrei, fie Neamuri, fie bărbați, fie femei, fie robi, fie oameni liberi.

Credința înseamnă suma totală a tot ce au primit ei când au îmbrățișat credința creștină. El explică în continuare că această credință este prin neprihănirea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. El vrea să spună că pentru Dumnezeu a fost un lucru drept să dăruiască această credință de statut egal celor care cred în Domnul Isus. Moartea, îngroparea și învierea lui Cristos asigură o bază justă de pe care Dumnezeu le poate arăta păcătoșilor harul Său, prin credință. Datoria de păcat ce se acumulase a fost achitată în întregime și acum Dumnezeu poate să-l îndreptățească pe păcătosul care crede în Fiul Său.

Titlul: Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Cristos este unul din numeroasele titluri din Noul Testament care indică Dumnezeirea absolută a Domnului Isus. Dacă El n-ar fi Dumnezeu, aceste cuvinte n-ar avea nici un sens.

Apostolul își înalță rugăciunea fierbinte pentru ca harul și pacea cititorilor săi să le fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru. El vrea ca ei să aibă această cunoaștere prin harul susținător și împuternicitor al lui Dumnezeu în viața lor de fiecare zi. El vrea ca inimile lor să fie păzite de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Dar el vrea ca toate acestea să le fie dăruite nu în doze minuscule, ci dorește ca binecuvântările acestea să fie înmulțite din belșug.

Cum pot fi înmulțite aceste binecuvântări? Prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru. Cu cât îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, cu atât trăim o experiență mai nemijlocită a harului și păcii. Mult mai bine va fi de noi dacă vom locui în locuința tainică a Celui-Prea-Înalt, decât dacă ne vom opri acolo doar din când în când. Cei care trăiesc în sanctuar, mai degrabă decât la periferia acestuia, vor afla secretul harului și păcii lui Dumnezeu.

Pasajul acesta ar trebui să prezinte un imens interes pentru toți creștinii, datorită faptului că ne arată cum putem să ne păzim de căderi în viața aceasta și cum putem fi asigurați de intrarea triumfală în viața de apoi.

Mai întâi suntem asigurați că Dumnezeu ne-a asigurat pe deplin o viață de sfințenie. Se spune că această asigurare este o dovadă a puterii Sale: Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia. După cum puterea Lui ne mântuiește, în primul rând, tot așa puterea Lui ne dăruiește energia necesară de a trăi o viață sfântă de acum încolo. Succesiunea corectă este următoarea: mai întâi: viața, apoi evlavia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de a ne mântui de pedeapsa păcatului și de puterea Lui, de osândă și de întinare.

În acest tot ce privește viața și evlavia sunt cuprinse: lucrarea de mare preot a lui Cristos, slujba Duhului Sfânt, activitatea agențiilor îngerești în folosul nostru, noua viață pe care o primim la convertire și instruirea pe care o primim din Cuvântul lui Dumnezeu.

Puterea de a trăi o viață sfântă ne parvine prin cunoașterea Celui care ne-a chemat. După cum Dumnezeiasca Lui putere este sursa sfințeniei, tot așa cunoașterea Lui este canalul prin care ni se transmite această putere. A-L cunoaște pe El echivalează cu viața veșnică (Ioan 17:3) și progresul pe planul cunoașterii Lui înseamnă progres pe planul sfințeniei. Cu cât îl cunoaștem mai mult pe El, cu atât devenim tot mai mult asemenea Lui.

Chemarea noastră este una din temele de predilecție ale lui Petru. El ne amintește că:

(1) Am fost chemați din întuneric la lumina Lui minunată (1Petru 2:9).

(2) Am fost chemați să-L urmăm pe Cristos pe o cărare a suferinței (1Petru 2:21).

(3) Am fost chemați să răspundem cu binecuvântare la batjocuri și ocări (1Petru 3:9).

(4) Am fost chemați la slava lui veșnică (1Petru 5:10).

(5) Am fost chemați prin slava și virtutea Sa (2Petru 1:3). Această trimitere înseamnă că El ne-a chemat descoperindu-ne minunățiile Persoanei Sale. Saul din Tars a fost chemat pe drumul spre Damasc când a văzut slava lui Dumnezeu. Un ucenic din perioada ulterioară a mărturisit: „Am privit fața Lui și de atunci încolo am fost pe veci lecuit de a mai admira orice alt lucru care nu se aseamnă cu El.” El a fost chemat de slava și excelența Sa.

clickbible.org